

VERKLARING VAN VERHOOR VAN GETUIGE-DESKUNDIGE

Naam: Judith Marijke Frikkee

Geboortedatum: 2 juli 1967

Geboorteplaats: Barendrecht

Beroep: docent wiskunde/rekenen (voortgezet onderwijs)

De getuige-deskundige heeft het volgende verklaard:

Ik ben docent wiskunde en rekenen op twee scholen die onder dezelfde scholengroep vallen.

Ik ben me, net zoals het grootste gedeelte van de Nederlandse bevolking, in maart rot geschrokken toen bleek dat het gevreesde virus dat was gesignaleerd in Wuhan, China en in Bergamo, Italië ook in Nederland had toegeslagen. De besmettingen gingen razendsnel en het kwam voor mij als een opluchting toen de scholen tijdelijk de deuren sloten. Ik was op dat moment zelf ook niet fit. Ik had een heel vervelend hoestvirus, waar ik weken last van had.

Als docent moet je dan hard aan de bak, want de lessen gaan gewoon door, je moet ze blijven geven, maar dan op een andere manier dan je gewend bent. Ik vond het leuk om leerlingen nog steeds te kunnen helpen, op afstand, maar ik merkte wel dat er verschillen ontstonden. Sommige leerlingen gingen goed en anderen bleken de stof niet meer te snappen of haakten snel af tijdens de les. Omdat ik altijd probeerde iedereen beurten te geven tijdens de lessen, kreeg ik in een bepaalde online les te horen via de chat dat de microfoon van zeker zes leerlingen kapot was. Die avond heb ik de ouders van die kinderen een berichtje gestuurd.

Na de lockdown begonnen we met halve klassen in de anderhalve meter-klas en toen werd de schade goed zichtbaar. Sommige leerlingen bleken helemaal niets te hebben geleerd in de lockdownperiode. Andere leerlingen hadden die periode gebruikt om toch wat bij te leren. Op toetsen, de toetsen die we eindelijk 'live' konden geven, werden vrij slechte resultaten behaald. In één van de twee scholen moest ik tijdens de anderhalve-meter-in-de-klasperiode hybride les geven. De helft van de klas was er, de andere helft zat thuis en deed op afstand mee. Dat vergde veel van mij. Er zijn voor de leerlingen in de klas, maar tegelijkertijd alles zichtbaar houden voor de leerlingen thuis. Ik was gesloopt na zo'n les.

Langzamerhand begonnen mij dingen privé op te vallen. Ik ben redelijk actief op facebook en het viel mij op dat sommige filmpjes die ik interessant vond, verdwenen. Er kwam dan bij het filmpje te staan dat degene die het filmpje had geplaatst het publiek had gewijzigd of iets dergelijks. Ik heb op 12 juli op mijn profiel de volgende vraag gezet: "Alle kritische t.a.v. de corona-aanpak Engelstalige filmpjes die ik heb gedeeld zijn verwijderd van Facebook. Dit is niet okee, dat is censuur. Waar zijn ze mee bezig?" Een aantal vrienden van mij heeft hierop gereageerd en een vriendin tipte mij over Café Weltschmerz. Wat ik vanaf het begin al wonderlijk vond, was dat de overheid alleen maar sprak over vaccins als de oplossing voor het virus. Ik heb jarenlang heel hard geknokt voor mijn gezondheid: ik heb jarenlang gezond moeten eten, supplementen moeten nemen, om mijn immuunsysteem weer op kracht te krijgen. Ik was niet van plan om een vaccin te gaan nemen om mijn gezondheid in één keer om zeep te helpen. Ik kon het niet begrijpen, dat de overheid vol op die vaccins inzette. Waarom? Waarom niet keihard werken om een goed werkend medicijn te krijgen? Waarom niet inzetten op een beter immuunsysteem? Dat zal ook één van de redenen zijn dat ik wat sneller geneigd was om filmpjes van alternatieve bronnen te bekijken en te delen en te liken, en daarvan zag ik dus een aantal verdwijnen.

Ik heb in de zomervakantie een aantal filmpjes bekeken van Café Weltschmerz. Daarnaast heb ik ook andere filmpjes bekeken, bijvoorbeeld van longarts David Prins, van huisarts Rob Elens, en ik begon

mezelf steeds meer vragen te stellen. Op een gegeven moment kwam een rapport voorbij, gepubliceerd bij WHO, dat het coronavirus een veel lagere IFR had dan eerst gedacht. Oh gelukkig, dacht ik, dan wordt alles binnenkort weer normaal. Wat schetste mijn verbazing toen er helemaal geen versoepelingen ontstonden en er niet eens melding van werd gedaan door Rutte of de Jonge tijdens de persconferenties. Ook kwamen er steeds meer rapporten dat ventileren effectief zou zijn tegen corona en dat je buiten best wel veilig was. Ook daaraan werd geen aandacht besteed.

Iemand benoemde het als een 'niet-pluis' gevoel. Ik kreeg echt een niet-pluis gevoel. Wij werden niet volledig voorgelicht door de overheid. Er was geen transparantie. En het was steeds raarder dat wij maar doorgingen met alle maatregelen. Het was duidelijk dat het virus minder gevaarlijk was dan gedacht. Het was duidelijk dat er al veel mensen ziek waren geweest. Het was ook duidelijk dat een heel groot deel van de samenleving zwaar werd getroffen door de maatregelen, om een (kleinere) groep kwetsbaren te beschermen. En, zoals iemand mij ook zei, zelfs dat hebben wij niet goed gedaan. Er zijn oude mensen MET het coronavirus opgesloten en die zijn in eenzaamheid gestorven. Er zijn mensen doodgegaan omdat hun behandelingen te lang werden uitgesteld. Studenten, die minimaal risico lopen erg ziek te worden van het virus, mogen elkaar nauwelijks zien.

Ik ben al een heleboel maanden niet meer bang voor het virus. Ik heb drie collega's gehad die flink ziek zijn geweest. Eén collega is twee maanden ziek geweest. Ik bagatelliseer het virus niet, maar ik heb het gevoel dat de maatregelen inmiddels veel erger zijn dan het virus zelf. Ik heb een bekende die maanden heeft moeten wachten om een dokter te zien en toen had ze inmiddels een tumor die was uitgegroeid tot de grootte van een pingpongbal in haar hals. Het gaat niet goed met haar. Ik heb deskundigen horen spreken over hoe niet-effectief de RT-PCR test is. Ik heb het retraction paper gelezen en de uitleg van dr. Peter Borger erbij gehoord. En toch wordt er mee doorgedaan. Toch wordt het beleid erop gebaseerd. Hoe kan ik dat nou nog serieus nemen?

Ik heb op 8 november een open brief geschreven aan de Koning en ik heb hem ook nog op de post gedaan.

'Majesteit,

Graag richt ik mij tot u met de zorgen die ik heb over de situatie in mijn/Uw land, waar ik altijd met veel plezier heb gewoond.

Toen in maart de corona-crisis uitbrak, kon ik mij goed vinden in de maatregelen. Wij kenden het virus niet, wij wisten niet wat ervan te verwachten; verontrustende beelden uit China en Italië bereikten ons.

Inmiddels is echter bekend dat het virus een gemiddelde mortaliteit heeft van 0,23%, en slechts 0,05% voor alle leeftijden onder de 70. Het is een vervelend virus, maar het is mijns inziens onterecht dat wij ons nog steeds gedragen alsof wij te maken hebben met een ebola nummer 2 of een pokken-uitbraak. Wij hebben hier niet te maken met een levensgevaarlijk virus, maar met een vervelend virus dat voor sommige mensen, met name met een gecompromitteerd immuunsysteem, een dodelijke afloop kan hebben.

Ik ben het oneens met het beleid om ons volledig te richten op de 'redding' van de hele bevolking door middel van een vaccin. Ik heb persoonlijk nog steeds schade van vaccins die ik als kind heb gehad en ik ben niet van plan om voor een virus met een mortaliteit van 0,23% dat risico te lopen.

Ik heb de volgende prangende vragen.

1. Waarom wordt er nog steeds doorgedaan op het 'lockdown' beleid? Waarom gaan wij niet op zoek naar andere oplossingen voor de kwetsbare groepen, zodat de rest van de bevolking (en

ik maak me met name zorgen over de jeugd) weer een normaal leven kan leiden? Ik weet dat er groeperingen zijn die hierover al hebben nagedacht.

2. Waarom wordt het gebruik van een mondkapje zeer dringend geadviseerd (en mogelijk in de volgende stap verplicht gesteld) terwijl er ongeveer evenveel wetenschappers voor als tegen zijn en de heer Van Dissel zelf een tegenstander? Bovendien worden niet-medische mondkapjes vaak langere tijd achter elkaar gebruikt, waardoor het eerder gevaarlijker is om er één te dragen dan om er geen te dragen.
3. Waarom is er tijdens de persconferenties nog nooit het belang van goed ventileren genoemd?
4. Waarom zijn er bij de persconferenties nooit kritische geluiden te horen die pleiten voor het versoepelen van de regels?
5. Waarom wordt er niet meer geïnvesteerd in een genezing in plaats van een vaccin?
6. Waarom is de coronawet aangenomen terwijl de noodzaak ertoe ontbreekt? Het is zeer discutabel of de oversterfte op dit moment veroorzaakt wordt door corona of door de maatregelen/de afschaling van de zorg.
7. Waarom gaan wij nog steeds door met het testen van mensen door middel van de PCR-test, die aangetoond niet geschikt is voor dit doeleinde en geen betrouwbare resultaten geeft? U bent ervan op de hoogte dat de test niets zegt over besmetting (recente besmetting of niet), niets over besmettelijkheid. Wij weten niet eens hoeveel mensen met een positieve PCR-test ziek worden. Hoe kan het hele beleid hierop afgestemd worden?
8. Waarom horen wij niet onder welke voorwaarden de maatregelen niet meer nodig zullen zijn?
9. Waarom horen wij niet naar welk R-getal wij streven met de PCR-tests?

Majesteit, ik weet dat u ook kinderen heeft. Hoe kunt u toestaan dat er op deze wijze wordt omgegaan met hun vrijheid, met de vrijheid van andere kinderen in Nederland? Ik ben mijn vertrouwen kwijt in het beleid en dat is echt veel gezegd, want ik ben altijd een trouwe onderdaan geweest.

Majesteit, ik zou willen

1. dat we stoppen met de onbetrouwbare pcr-tests en het geld dat hierdoor vrijkomt aanwenden om de capaciteit van de zorg te vergroten (geen testmaatschappij maar een zorgmaatschappij)
2. dat we zoeken naar alternatieven om onze kwetsbaren te beschermen
3. dat wij zoveel mogelijk teruggaan naar normaal (het 'oude' normaal)
4. dat de spoedwet weer op de plank wordt gezet om te pakken als zich een echt noodgeval aandient
5. dat er meer aandacht uitgaat naar preventie (door een goed werkend immuunsysteem te creëren)

Ik ben zeer benieuwd naar uw reactie op mijn brief. Ik ben graag bereid hierover met u in gesprek te gaan.'

Ik heb geen reactie gehad op mijn brief. Ik voel mij niet gehoord. Ik ben niet geraadpleegd over de coronawet, er is geen referendum geweest over de mondkapjes. Mondkapjes voelen naar en zijn ook nog een risico voor de gezondheid. Ik zie dat het in landen waar al langer een mondkapjesplicht geldt, slecht gaat. Ik kan met mijn hoofd niet bij de keuzes van het kabinet, maar mijn gevoel zegt dat het slechte boel is.

Ik zie ook wat er voor angst heerst bij de kinderen in de klassen. Een leerling uit een van mijn klassen, twaalf jaar oud, kreeg een positief testresultaat. Zij moest vijf dagen in haar kamer blijven en mocht alleen met een mondkapje en spatscherm op naar de WC. Schrijnend. Ik vroeg aan haar of ze misschien tijdelijk bij mij wilde wonen, zo erg vond ik dat. Deze leerling was erg bang om dood te gaan. Ik heb toen met haar gesproken en haar uitgelegd dat de kans op overlijden bij kinderen zo goed als

nul is. Een leerling die meeluisterde zei, met afgrijzen in haar stem, “maar mevrouw, ze heeft CORONA”. En toen heb ik met een aantal leerlingen gepraat om ze uit te leggen dat ze niet zo bang hoeven te zijn. Van al die leerlingen kreeg ik te horen dat ze wel wisten dat ze zelf niet erg ziek zouden worden, maar dat ze wel hun oma ziek kunnen maken, of hun ouders. Dat is me een verantwoordelijkheid voor kinderen!

Daarnaast maak ik mij nu erg veel zorgen over de mondkapjes. Ik zie hoe sommige kinderen met mondkapjes omgaan. Ik heb grote twijfels of ze vaak genoeg worden gewisseld. Ik zie dat conciërges zwaar werk moeten verrichten met mondkapjes op. Ik weet wat voor gevoel ik zelf van mondkapjes krijg. Ze zijn benauwend. Daarnaast houden ze een angstcultuur in stand, die niet thuishoort op een school en eigenlijk überhaupt niet in een maatschappij die gebaseerd zou moeten zijn op liefde en wederzijds vertrouwen. Een deel van de leerlingen die ik lesgeef hebben een getraumatiseerd verleden. Wij willen ze een warm bad bieden. Hoe moeilijk is dat als je ondertussen ook gedwongen wordt door schoolbesturen, die slaafs de instructies van de VO-Raad opvolgen, om die constante angst uit te stralen door middel van de mondkapjes? Er zijn collega's die hun eigen ouders niet durven te knuffelen. Ik zie geen aanleiding voor zo'n grote angst. Ik heb het bestuur van mijn school en van de school van mijn dochter brieven gestuurd dat ik tegen het gebruik van mondkapjes ben. Op beide plekken kreeg ik een vriendelijke, doch besliste reactie dat er niets aan te doen is. Ik wil hiermee ook graag mijn teleurstelling uitspreken over het standpunt van de VO-Raad, die klakkeloos de aanbevelingen en regels van de overheid opvolgt, zonder stil te staan bij het schadelijke effect op de kinderen. Dat het een vervelend virus is, is bekend. Maar dat kinderen, op wie het nauwelijks impact heeft, zo worden getroffen door maatregelen, is ongelofelijk. De kinderen kunnen juist zorgen voor groepsimmunitet. VO-Raad, ik roep jullie op om een vuist te maken naar de overheid. Kom op voor het belang van de kinderen.

Ik wil mij ook nog uitspreken over de manier waarop kinderen op school worden aangesproken op de mondkapjesplicht. Dit gebeurt vaak op een zeer onvriendelijke manier, wat een onveilige situatie op school creëert.

Verder is het heel erg wat er momenteel in de samenleving gebeurt. Er is zoveel verdeeldheid. Ik heb veel onenigheid met mijn familie omdat ik de angst niet deel en het narratief van de overheid niet meer geloof en omdat ik niet begrijp hoe het kan dat zij die angst nog wel voelen en hoe het kan dat zij nog wel vertrouwen hebben in het beleid. Ik had veel vertrouwen, maar daar is niets meer van over. Niets. Ik reageer wel eens op krantenartikelen die erg pro-overheidsbeleid publiceren. Als je dan een weloverwogen, relativerende reactie plaatst, word je uitgescholden, beticht van onzin uitkramen, uitgelachen. Er worden mensen volgens mij zelfs ingehuurd om (een deel van) die reacties te schrijven, om mensen die met een beetje een redelijk verhaal komen, die zich in correct Nederlands kunnen uitdrukken, te framen.

Ik heb boze berichten gekregen van kennissen. Een oude schoolvriend schreef dat zijn vader was overleden aan corona en dat ik moest stoppen met het verspreiden van mijn “giftige opvattingen”. Ik ben heel, heel erg boos over wat ons is en nog steeds wordt aangedaan.

Leiderdorp
19 december 2020

Voorgelezen en ondertekend,

.....

Judith Marijke Frikkee

.....

Drs. Pedro Kuit

